

NEŽA MAURER

Drznost

Čutim pot pred sabo.
Lahko grem —
ali pa ne grem.
Ljubim, kogar ljubim
in še vse,
kar se mi zahoče.
Nebo je polno žarenja,
svet se zlati.

Samo da začutim,
kako se mi prepadna skala
pripija ob trebuh —
pa se lahko poletje konča.
Polno je do roba in čez:
zvrhan škaaf zrelega,
grenko omamnega hmelja.

ZVONKO ČEMAŽAR

Slutnja pomladi

Hrume, hrume viharji
nad ostrimi robovi,
v tišini nad gozdovi
izgubljajo se v zarji.

Ni daleč do pomladi;
že vonj prelestni slutim,
v globini prs ga čutim
kot kameniti skladi.

Če sem pohitel v góre
kot godec k svoji lutnji,
v pričakovanja slutnji,
kdo braniti mi more?

Krog mene vse je belo,
ko hodim skoz' gozdove,
čez znane mi plazove
in gazim, gazim v célo.

Na cilju! Mar potrebno
prenašati napore
bilo je take? Gore —
saj take so, kot vedno.

DANI BEDRAČ

Pesem

To niso sledi: je bolečina,
ki vedno se znova rodi
onkraj spomina. Izgine,
ko gora umije oči...

odmevi

**ZAKAJ PO
TICHYJEVI SMERI?**

Spoštovani urednik!

V poglavju »Na vrh po tekočem traku« v članku »Sedem Slovencev na šestem velikanu« je nekaj netočnosti, ki jih želim popraviti.

Za sestop z vrha Čo Oja po Tichyjevi smeri sem se odločil namenoma, iz želje, preplezati to znano smer iz pionirskih časov osvajanja osemtisočakov. Enostavneje, hitreje in varneje bi mi bilo sestopiti po naši smeri v severni steni, saj je bila do višine 7200 metrov opremljena s fiksnimi vrvmi in tremi višinskimi tabori. Svoj narhrtntk sem v bazni tabor prinesel sam. Pomoč Toneta Škarje in Pembe (Šerpa), s katerima sem se srečal ob enih ponoči na ledeniku Gjabrak (Kjetrak) v vznožju Čo Oja, kamor sta mi prišla naproti, mi je mnogo pomenila in sem jima zanjo nadvse hvaležen. Prinesla sta hrano in pijačo, predvsem pa sta mi s poznavanjem poti po ledeniku omogočila, da sem takoj, še v temi, nadaljeval sestop v bazni tabor in se tako izognil bivaku, ki bi mi zanesljivo poslabšal omrzline, dobljene med vzponom na vrh.

Hkrati se pridružujem protestu zoper članek »Po prskača« v Planinskem vestniku 11/88, ki je tudi mene neprijetno presetil. Menim, da tako pisanje ne sodi v glasilo planincev-ljubiteljev gora in Narave v celoti. Pobijanje živali ne glede na vse mogoče »utemeljitve« zelene bratovščine nima nič skupnega z zrelim in poštenim odnosom do Narave.

V upanju, da takega pisanja v naši reviji ne bo več in še bolj v upanju, da bo Planinski vestnik obdržal ali pa še izboljšal kvaliteto in zanimivost, značilni za čas, odkar ga urejate, Vas lepo pozdravljam.

Iztok Tomazin, Križe

**DENAR
ZA ODPRAVO**

V zvezi s člankom »Sedem Slovencev na šestem velikanu« (PV 1/89) prosim za objavo tegale popravka:

Tisti dan, ko je odprava Čo Oju odpotovala, celo isto uro, je podjetje, s katerim smo računali, dokončno odklonilo plačilo 13 600 dolarjev kitajski vladni agenciji. Brez tega plačila odprava v Katmanduju ne bi dobila niti vstopnih viz za Tibet. Po velikem trudu smo našli kreditorja, ki je že naslednji dan Kitajcem brzojavno